

La Comédiathèque

PLAGIOINTI

KOMEDIA
JEAN-PIERRE MARTINEZ

comediatheque.net

Tämä teksti on saatavilla ilmaiseksi luettavaksi.
Huomio! Kaikki julkiset esitykset, olivatpa ne ammatti- tai harrastajateatterin esityksiä, edellyttävät tekijän ennakkolupaa. Ota yhteyttä Jean-Pierre Martineziin ja pyydä lupa hänen teostensa esittämiseen:
<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Plagiointi

Jean-Pierre Martinez

Käännös ja sovitus: tekijä

Ensimmäisen romaaninsa, Finlandia-palkinnon voittaneen menestysteoksen, julkaisemisen jälkeen Aleksi on nauttinut menestyskirjailijan maineesta ja sen tuomista eduista. Häntä odotetaan opetus- ja kulttuuriministeriössä vastaanottamaan Pro Finlandia -mitali. Silloin hänen luokseen ilmestyy tuntematon nainen, joka saattaa romuttaa koko tämän komean menestyksen...

Henkilöt

Aleksi

Fredrika

Sasha

Sashan roolin voi esittää mies tai nainen

Miehitys: 1 M / 2 N tai 2 M / 1 N

Tässä versiossa Sashaa käsitellään naisena.

Kohtaus 1

Aleksi istuu työpöytänsä ääressä ja viimeistelee puhettaan. Fredrika, huolitellun yläluokkainen, tulee sisään.

Fred – Oletko jo valmis?

Aleksi – Siitä päätellen sinä et vielä ole...

Fred – Meillä on vaikka kuinka paljon aikaa. Tilaisuuteen on kaksi tuntia.

Aleksi – Tietenkin. Ja voinhan minä vielä kieltäytyä...

Fred – Nobelin kirjallisuuspalkinnosta kieltäytyminen voi olla jopa tyylikästä. Ennakkotapauksiakin on. Jean-Paul Sartre, Bob Dylan...

Aleksi – Dylan taisi lopulta ottaa sen vastaan.

Fred – Mutta Pro Finlandia -mitalista... En tunne ketään, joka olisi siitä kieltäytynyt.

Aleksi – Olet oikeassa, se olisi naurettavaa. Odotan, että minulle tarjotaan Nobelia, ja mietin asiaa sitten.

Fred – Oletko kirjoittanut puheen?

Aleksi – Tässä se on. Opettelin sitä ulkoa. Älä huoli, se ei ole pitkä. Inhoan puheita...

Fred – Kuulustelen sinua autossa...

Aleksi – Mitä minä tekisin ilman sinua?

Fred – Luultavasti ihan samaa kuin nytkin.

Aleksi – Mutta paljon vähemmän hauskesti... *(Fredrika katselee ympärilleen.)* Kadotitko jotain?

Fred – Et ole nähnyt puhelintani?

Aleksi – En... Haluatko, että soitan siihen?

Fred – Etsin vielä itse. Haluan vielä uskoa pystyväni löytämään oman puhelimeni ilman apua.

Aleksi – Kysyttyäsi ensin minulta, olenko nähnyt sitä...

Fred – Toivottavasti aloitat puheesi kiittämällä vaimoasi.

Aleksi – Olin ajatellut säästää kiitokset loppuun, mutta jos haluat, voin aloittaa niillä...

Fred – Otan muutaman Finlandia-painoksen mukaan, kaiken varalta.

Aleksi – Ah, se Finlandia-palkinto... Välillä mietin, oliko se sittenkin kirous.

Fred – Miksi sanot noin?

Aleksi – En ole kirjoittanut sen jälkeen mitään.

Fred – Et ollut kirjoittanut kovin paljon ennen sitäkään.

Aleksi – Kiitos muistutuksesta.

Fred – Kyllä se palaa. Tarvitset vain aiheen.

Aleksi – Niin...

Fred – Jotkut kirjailijat kirjoittavat vain yhden mestariteoksen koko elämänsä aikana. Emily Brontë esimerkiksi. Humisevan harjun lisäksi...

Aleksi – Niin, mutta hän kuoli kolmikymppisenä. Se selittää aika hyvin, miksei hän ehtinyt kirjoittaa toista romaania.

Fred – Kaikkihan tietävät, että Finlandia-palkinnosta toipumiseen voi mennä muutama vuosi.

Aleksi – Jotkut kirjailijat eivät toivu koskaan. Joskus mietin, olisiko pitänyt jäädä opettajaksi. Ja julkaista kirjani edelleen omakustanteina.

Fred – Älä nyt... Näetkö itsesi opettamassa kirjallisuutta jossain lähiölukiossa neljällekymmenelle huppariin pukeutuneelle lukutaidottomalle?

Aleksi – Ei liioitella. Helsingin yliopisto, huippuarvosanat... En minä olisi koskaan lähtenyt kantakaupungista. Olisin opettanut jossain Eiran yksityisessä eliittilukiossa parillekymmenelle hyväosaisten perheiden tyttarelle, jotka olisivat tehneet mitä vain saadakseen hyvät numerot avaamatta kirjaakaan...

Fred – Selvä... Tuolta kannalta ymmärrän katumuksesi paremmin. Muistuta, että laitan telkkariin lapsilukon. Minusta tuntuu, että katsot aika erikoisia ohjelmia, kun en ole kotona.

Aleksi – Romaanikirjailijana useimmat ihailijani ovat kyllä lähempänä vaihdevuosisia kuin murrosikää.

Hän lähestyy Aleksia ja hyväilee tätä hellästi.

Fred – Älä unohda, että minä olin ensimmäinen ihailijasi.

Aleksi – Muistan erittäin hyvin.

He suutelevat. Fredrika irrottautuu hänen syleilystään.

Fred – No niin, viimeistele puheesi... Mutta jos kaipaat koulumaailmaa noin kovasti, voin kaivaa ruutuhameeni esiin silloin tällöin, lupaan sen.

Aleksi – Niin, ennen kuin unohdan: Mikael soitti juuri.

Fred – Ai jaa...

Aleksi – Hän ehdottaa, että viettäisimme joulun yhdessä hänen mökillään Levillä. Samalla voitaisiin järjestää signeeraustilaisuus. Kuulemma siellä on oikein hyvä kirjakauppa, joka menestyy hyvin.

Fred – Vai niin?

Aleksi – Outo ilmiö. Eiran hienosto ei avaa kirjaa koko vuonna, mutta heti kun he lähtevät lomalle Lappiin, he ryntäävät paikalliseen kirjakauppaan ostamaan kaikki palkintoromaanit.

Fred – Nuo hienostorouvat, kuten sanot, ovat sinun lukijoitasi. Ainakin he ostavat kirjasi...

Aleksi – Kai se on tunturi-ilmaa. Ja hiihtolomalla on niin helvetin tylsää.

Fred – Varsinkin kun et hiihdä.

Aleksi – Ehdotin, että Mikael ja Diana tulisivat ensi viikolla meille syömään. Kävisikö keskiviikko?

Fred – Keskiviikkona syömme vanhempieni luona.

Aleksi – Aivan, anteeksi... Yleensä se on tiistai...

Fred – Niin, mutta nyt on äidin syntymäpäivä. Unohditko jo?

Aleksi – Sanotaan, että se oli hetkeksi poistunut mielestä... Entä torstai?

Fred – Torstaina on Karlan näyttelyn avajaiset Galleria Forsblomissa!

Aleksi – Anteeksi. Senkin olin unohtanut.

Fred – Jos joskus jätät minut, muista hankkia tilalleni puhallettava nukke ja sähköinen kalenteri.

Aleksi – Pitäisikö meidän vähän vähentää näitä seurapiirijuttuja? Meistä tulee porvareita.

Fred – Sanot noin, mutta viikon päästä pitkästyisit kuoliaaksi... Minä menen nyt laittautumaan valmiiksi.

Fredrika poistuu. Aleksi palaa puheensa pariin.

Aleksi – Arvoisa opetus- ja kulttuuriministeri, muutama vuosi sitten Finlandia-raati palkitsi romaanini *Toinen elämä* ja näki minussa vaatimattoman suomen kielen palvelijan. Tänään minulle myönnetään Pro Finlandia -mitali. Otan tämän kunnian vastaan kuitenkin pikemminkin Don Quijotena. Sillä toteuttaakseen unelmansa kirjoittamisesta – ja ennen kaikkea elääkseen kirjoittamisella – nuoren kirjailijan on ensin taisteltava tuulimyllyjä vastaan...

Fredrika palaa.

Fred – Anteeksi kun häiritsen, mutta... portilla on nainen. Hän sanoo tulleensa hyvin kaukaa saadakseen sinulta omistuskirjoituksen. Ja odottaneensa tätä hyvin pitkään.

Aleksi – Nyt ei todellakaan sovi... Ja mikä tapa tämä on tulla soittamaan kotiovelle ilmoittamatta? Mistä hän edes sai osoitteemme? Emme me ole missään julkisessa puhelinluettelossa. Ehkä seurapiirikalenterissa korkeintaan...

Fred – En tiedä, mutta hän ei anna periksi. Viisi minuuttia. Parempi hoitaa hänet pois alta nyt, muuten hän tulee uudestaan. Mitä sille voi? Maineella on hintansa. Ja fanithan meidät elättävät...

Aleksi – Hyvä on, signeeraa hänen kirjansa.

Fred – Sanoin, ettei sinulla ole paljon aikaa.

Aleksi – Sanotaanko “arvoisa opetus- ja kulttuuriministeri” vai riittääkö “arvoisa ministeri”?

Fred – Ei aavistustakaan...

Aleksi – Silloin kun tittelit olivat lyhyempiä, elämä oli paljon helpompaa.

Fred – Päästän hänet sisään...

Fredrika poistuu.

Kohtaus 2

Aleksi huokaa, istuu uudelleen ja selaa puhettaan tehden siihen korjauksia.

Aleksi – Don Quijote... Mahtaakohan tuo olla vähän liikaa...

Sasha tulee sisään.

Sasha – Kuvittelin teidät nuoremmaksi...

Aleksi – Anteeksi, en huomannut teidän tuloanne.

Sasha – Tältä siis näyttää menestyskirjailijan koti...

Aleksi – Anteeksi, toisella kertaa tarjoaisin kahvia ja juteltaisiin hetki, mutta nyt minulla on vähän kiire...

Sasha – Ai niin... Pro Finlandia -mitali. Ette kai halua myöhästyä siitä...

Aleksi – Tiedätkö siitä?

Sasha – Vaimonne kertoi... Oletan ainakin, että hän on vaimonne. Tai assistenttinne. Ehkä molempia yhtä aikaa...

Aleksi – Hyvä on... Tiedätte siis, ettei minulla ole paljon aikaa...

Sasha – Älkää huoliko, en viivytä teitä kauan.

Hän istuu ja tekee olonsa mukavaksi täysin sanojensa vastaisesti. Aleksi hämmentyy hieman.

Aleksi (*ironisesti*) – Olkaa hyvä vain, istukaa. Kyse oli omistuskirjoituksesta, eikö niin?

Sasha – Omistuskirjoituksesta, kyllä... (*Hän ottaa työpöydältä Finlandia-painoksen ja katsoo kantta.*) *Toinen elämä.* Traaginen tarina naisesta, joka suuren rakkaussurun jälkeen päättää kadota ja vaihtaa identiteettiä. Voi sanoa, että tämä kirja muutti elämäni.

Aleksi – Kiitos.

Sasha – En sanonut, että parempaan suuntaan...

Aleksi – Ikävä kuulla...

Sasha – Niin teidänkin kannaltanne.

Aleksi – Minun?

Sasha – Tämä kirja muutti myös teidän elämänne. Teidän tapauksessanne lähinnä parempaan suuntaan...

Aleksi – Se on totta...

Sasha – Finlandia-palkinto ei ole ihan pikkujuttu...

Aleksi – Ei.

Sasha – Sitä ennen ette ollut kirjoittanut mitään merkittävää. Ettekä sen jälkeen yhtään mitään...

Aleksi – Hyvin hienotunteista muistuttaa siitä.

Sasha – Sen sijaan osaatte myydä itsenne mediassa. Lehtihaastatteluja, televisio-ohjelmia, luentoja ulkomailla... Hienoa, mikä energia!

Aleksi – Markkinointi kuuluu tähän työhön... Vaikkei se olekaan lempipuuhiani.

Sasha – Kirjoittaisitte mieluummin, sen uskon. Valitettavasti nimissänne on vain yksi todellinen menestysromaani.

Aleksi – Olen sentään kirjoittanut kaksi romaania ennen tätä.

Sasha – Niin... Mutta niissä ei ole lainkaan samaa voimaa kuin tässä, jos saan sanoa. Melkein voisi luulla, etteivät ne ole saman kirjailijan teoksia.

Aleksi – Ne olivat nuoruudentöitä. Olen kypsynyt.

Sasha – Joka tapauksessa osasitte hyödyntää tämän odottamattoman Finlandia-palkinnon ja saada pienen mainepääomanne tuottamaan oikein hyvin. Vaimonne suvun ansiosta teiltä ei ainakaan puutu suhteita lehdistöön ja politiikkaan. Appiukkonne on entinen suurlähettiläs, eikö?

Aleksi – Olettepa hyvin perillä asioistani... Sanoin jo, että minulla on kiire. Toitteko kirjan allekirjoitettavaksi?

Sasha – Mitä suotta... Niitähän on täällä kasapäin, eikö?

Aleksi – Ymmärrän... Kun kerran olette tulleet kaukaa, kirjoitan tähän omistuksen, ja sitten pyydän teitä lähtemään. (*Hän ottaa kirjan pinosta.*) Kenelle se tulee?

Sasha – Sasha.

Aleksi – Miten se kirjoitetaan?

Sasha ottaa kirjan, kirjoittaa siihen omistuksen ja ojentaa sen Aleksille.

Sasha – Näin.

Aleksi ottaa kirjan hämmentyneenä.

Aleksi (*lukee*) – “Suurimmalle fanilleni”... Yleensä minä kirjoitan omistukset lukijoilleni ja minä allekirjoitan ne... En toisinpäin...

Sasha – Allekirjoittamisen te kyllä osaatte...

Aleksi – Kuulkaahan, hyvä rouva...

Sasha – Sasha.

Aleksi – Kuulkaahan, Sasha. Te ilmestytte kotiini ilmoittamatta. Minä olen kohtelias ja suon teille hetken, vaikka minulla on kiire. Mutta jos tulitte tänne loukkaamaan minua... Ja kuka te oikeastaan olette?

Sasha – Omatuntonne ääni ehkä. Jos teillä sellainen on...

Aleksi – Mihin te oikein pyritte?

Sasha – Me molemmat tiedämme, että tämä kaikki on valhetta, eikö niin?

Aleksi – Tämä kaikki? Mitä tarkoitatte?

Sasha – Te ette ole tämän romaanin kirjoittaja. Löysitte käsikirjoituksen junasta.

Aleksi (*järkyttyneenä*) – Älkää sanoko, että te tulitte sen takia... (*Kokoa itsensä.*) Niinhän kirjan esipuheessa sanotaan. Mutta Cervantesista Boris Vianiin monet kirjailijat ovat käyttäneet tällaista kirjallista keinoa. Se kuuluu fiktion. Se ei ole todellisuutta.

Sasha – Me molemmat tiedämme, että tässä tapauksessa se on kirjaimellisesti totta. Nostan teille melkein hattua. Merkitä toisen käsikirjoitus omiin nimiinne ja vieläpä kertoa esipuheessa löytäneenne sen, täysin varmana siitä, että kaikki pitävät sitä kirjallisena temppuna...

Aleksi – Täysin naurettavaa! Millä perusteella voitte väittää tuollaista?

Sasha – Sillä perusteella, että minä olen sen käsikirjoituksen kirjoittaja.

Fredrika tulee sisään.

Fred – Kulta, nyt meidän pitää lähteä... Ellemme halua panna ministeriä odottamaan.

Aleksi – Niin, niin, ihan pieni hetki vielä.

Sasha – Älkää huoliko, hyvä rouva. En haluaisi riistää mieheltänne tätä uutta, niin hyvin ansaittua kunnianosoitusta.

Fredrika poistuu.

Aleksi – Mitä te oikein selitätte?

Sasha – Totuutta. Ja te tiedätte sen paremmin kuin kukaan.

Aleksi – Jos puheenne olisi totta, miksi ette olisi tullut luokseni jo aikaisemmin?

Sasha – Kutsutaan sitä vaikka... sattuman sanelemaksi Finlandiaksi.

Aleksi – Minulla ei ole aikaa sanaleikkeihin eikä nyt ole niiden hetki. Pyydän teitä lähtemään.

Sasha – Jos lähden täältä, menen suoraan Helsingin Sanomien toimitukseen. Tiedättehän, siihen lehteen, jossa itsekin joskus kirjoitatte kolumneja. Luulen, että tarinani kiinnostaisi heitä kovasti.

Hän epäröi hetken.

Aleksi – Hyvä on. Kuuntelen.

Sasha – Kun menetin käsikirjoituksen, jonka parissa olin työskennellyt vuosia, putosin pitkäksi aikaa tyhjän päälle.

Aleksi – Ja tietenkään teillä ei ollut kopiota.

Sasha – Siitä on kauan. Kirjoitin vanhanaikaisesti. Irtoarkeille, mustekynällä. Olin juuri matkalla Helsinkiin ottamaan kopioita ja lähettämään niitä kustantajille.

Aleksi – Jos kerran väitätte olevanne romaanin kirjoittaja, olisitte voinut kirjoittaa sen uudelleen.

Sasha – Olette tekin kirjailija. Huono kirjailija, mutta kirjailija kuitenkin...

Aleksi – Kiitos...

Sasha – Tiedätte vallan hyvin, ettei se käy noin. Kun kirjaa on kirjoittanut vuosia, hionut jokaista kappaletta kuukausikaupalla ja käännetty yhtä lausetta viikon ajan joka suuntaan... ei sen menettämisen jälkeen vain löydy voimia aloittaa tyhjästä. Etenkään kun ei edes tiedä, vaivautuuko yksikään kustantaja lukemaan ensimmäistäkään riviä.

Aleksi – Myönnätte siis, ettei romaanin saaminen julkaistuksi niin, että joku sen vielä lukisikin, ole aivan helppoa.

Sasha – Kun tunsin, että minulta oli amputoitu oma teokseni, olin kuukausia aivan turtana. Sitten vajosin syvään masennukseen. Yritin jopa itsemurhaa...

Aleksi – Epäonnistuneesti siis...

Sasha – Valitettavasti teidän kannaltanne... Sitten päätin tehdä niin kuin romaanini lopussa: kadota. Vapaaehtoisesti. Mutta minulla ei ollut rahaa, enkä osannut tehdä muuta kuin kirjoittaa. Sen sijaan että olisin aloittanut uuden elämän, kiertelin päämäärättömästi ympäri Suomea ja maailmaa. Minusta tuli kulkuri. Olisin voinut jäädä koko plagioinnista täysin tietämättömäksi, koska olitte vaihtanut romaanini nimen.

Aleksi – Miten sitten saitte tietää?

Sasha – Täysin sattumalta. Selailin kirjaa kirjastossa.

Aleksi – Teillä ei ole mitään todisteita väitteellenne...

Sasha – Niitä ei olisi vaikea löytää. Käsikirjoitus oli suurelta osin omaelämäkerrallinen. Ripottelin romaaniin henkilökohtaisia viitteitä, joita ette vaivautunut peittämään. Kaikki siinä on totta. Se on minun elämäni. Romaanin sankaritar olen minä...

Aleksi – Ymmärrän...

Sasha – Kaikki kehuivat, miten aidosti olitte kuvannut särkyneen naisen, joka yrittää rakentaa itselleen uuden elämän. Muistin pyyhkiminen ja nollasta aloittaminen kuulostaa yksinkertaiselta. Mutta ruumiit nousevat aina lopulta pintaan.

Aleksi – Olen todella pahoillani...

Sasha – Pahoillanne?

Aleksi – Minulla ei ollut mitään keinoa löytää kirjoittajaa. Ja miten ihmeessä joku voi kadottaa kokonaisen romaanikäsikirjoituksen?

Sasha – Minut ryöstettiin. Väkivaltaisesti. Laukkuni vietiin. Panin vastaan, koska siinä laukussa oli koko elämäni ja kaikki toiveeni uudesta alusta. Minut lyötiin tajuttomaksi. Olin vähällä kuolla...

Aleksi – Ja sitten?

Sasha – Heräsin sairaalassa. Varkaat ottivat kai sen, mikä heitä kiinnosti, ja jättivät käsikirjoituksen toiseen vaunuun tai asemalaiturille. Heille sillä ei ollut mitään arvoa...

Aleksi – Niinpä.

Sasha – Siellä te sen löysitte, oletan...

Aleksi – Sanotaan niin.

Sasha – Tai ehkä kyse oli juonesta, jolla teos haluttiin riistää minulta. Ehkä jopa teidän tilaamastanne?

Aleksi – Nyt te houritte!

Sasha – Se kävi mielessä. Mutta kyse oli kai tavallisesta ryöstöstä. Ryöstäjät joutuivat pettymään: minulla oli juuri ja juuri rahat kopioihin.

Aleksi – Miten olisin voinut löytää teidät? Käsikirjoituksessa ei edes ollut nimeänne.

Sasha – Ei ollut. Mutta ei teidän silti tarvinnut ottaa teostani omiin nimiinne.

Aleksi – Odotin kaksi vuotta ennen kuin julkaisin sen.

Sasha – Tarpeeksi kauan, jotta saattoitte väittää kirjoittaneenne sen... ja varmistua siitä, ettei oikealla kirjoittajalla ollut kopiota.

Aleksi – Minusta oli sääli riistää yleisöltä tämä romaani. En voinut tietää, että se voittaisi Finlandia-palkinnon.

Sasha – Te kuitenkin teitte kaikkenne palkinnon voittamiseksi. Finlandia-palkintoa ei saada sattumalta.

Aleksi – Sen jälkeen oli liian myöhäistä. Jouduin tapahtumien pyörteeseen. Ja itsehän sanoitte: te olitte päättänyt kadota!

Sasha – Sitä te ette tiennyt.

Aleksi – Etsittekö te minua silloin?

Sasha – Ainakin nyt löysin teidät.

Aleksi – Olisitteko tullut luokseni, jos tämä romaani ei olisi voittanut Finlandia-palkintoa?

Sasha – Todennäköisesti en.

Aleksi – Ilman minua käsikirjoitusta ei ehkä olisi koskaan julkaistu. Palkinnosta puhumattakaan...

Sasha – Eli minun pitäisi kiittää teitä.

Aleksi – Mitä me nyt sitten teemme?

Sasha – En tiedä. Mitä te itse ajattelette?

Aleksi – Mitä te oikeastaan haluatte? Että antaisin teille takaisin sen elämän, joka teillä olisi voinut olla ennen kuin päätitte vaihtaa sen toiseen? Se elämä on jo takanapäin.

Sasha – Kiitos vain.

Aleksi – Näin se menee. Toisilla käy tuuri, toisilla ei. Mutta kohtalo ei ratkea yhdellä napanheitolla.

Sasha – Eli minä synnyin elämään paskaa elämää ja te menestymään?

Aleksi – Mitä te haluatte? Kostaa?

Sasha – En vielä tiedä mitä haluan. Aion miettiä rauhassa.

Aleksi – Olen tietenkin valmis korvaamaan teille vahingon. Jos löydämme ratkaisun, joka sopii molemmille.

Sasha – Toistaiseksi pyydän vain majapaikkaa.

Aleksi – Vitsailletteko?

Sasha – Palasin juuri Suomeen. Minulla ei ole paikkaa, minne mennä. Tarvitsen vähän aikaa miettiä tulevaisuuttani. Teillä on varmasti vierashuone...

Fredrika palaa.

Fred – Kaikki kunnossa?

Aleksi – On, on, selitän myöhemmin...

Sasha – Puhuimme kirjallisuudesta.

Fred – Lähdetäänkö?

Sasha – Jätän teidät nyt. Mutta lupaan palata jatkamaan tätä kiehtovaa keskustelua...

Fredrika vilkaisee Aleksia huolestuneena.

Pimeä.

Kohtaus 3

Fredrika palaa. Lankapuhelin soi. Hän vastaa.

Fred – Niin äiti... Joo, tultiin juuri kotiin... Kaikki meni oikein hyvin. Ministerin puhe oli todella liikuttava. Kiitä isää. Ilman häntä ministeriä ei ehkä olisi saatu paikalle. He taisivat opiskella samaan aikaan Helsingin yliopiston valtiotieteellisessä... Ai, samalla vuosikurssilla, aivan. Välitän onnittelusi Aleksille. Hän on pysäköimässä autoa. Kerrotaan kaikki keskiviikkona, sopiiko? Tiedän, että olisitte halunneet olla mukana, mutta ei se mitään. Tulette sitten seuraavalla kerralla... Seuraavalla kerralla? En minä tiedä... vaikka kun hänelle myönnetään Suomen Valkoisen Ruusun komentajamerkki! (*Hän nauraa hieman väkinäisesti.*) No niin, paljon haleja.

Aleksi tulee sisään juuri, kun Fredrika lopettaa puhelun.

Aleksi – Kuka se oli?

Fred – Äiti.

Aleksi – Aivan...

Fred – Miksi kysyt? Odotitko jotain puhelua?

Aleksi – En, en...

Fred – Saanko nähdä sen?

Aleksi – Kenet? Tai siis minkä?

Fred – Mitalisi!

Aleksi – Helveti, taisin unohtaa sen autoon.

Fred – No jopas... Näköjään se on sinulle todella tärkeä. Etkö olekaan iloinen?

Aleksi – Olen, tietenkin...

Fred – Älä pidä minua tyhmänä. Näen kyllä, että jokin on vaivannut sinua koko ajan.

Aleksi – Ei mikään, vakuutan.

Fred – Tarkalleen siitä asti kun se nainen kävi täällä.

Aleksi – Mitä sinä nyt oikein kuvittelet...

Fred – Kuka hän on? Rakastajattaresi?

Aleksi – Fredrika, katsoitko häntä edes?

Fred – Hyvä on, hän ei ole erityisen seksikäs. Mutta ei hän niin ruma ole, että sinua pitäisi pelottaa. Ja minä näin pelon silmissäsi.

Aleksi – Puhutaanko tästä huomenna? Nyt pääni ei oikein toimi. Taisin juoda vähän liikaa kuohuviiniä.

Fred – Näin sinun juovan yhden lasillisen...

Aleksi – Ehkä se oli kaviaari. Se jäi jotenkin vatsaan. Se ei tainnut olla kovin tuoretta... Tai ehkä se olikin vain kirjolohenmätää. Luuletko, että ministeriössä tarjoillaan kirjolohenmätää kaviaarina? Budjettileikkaukset menevät jo aika pitkälle, jos niin on.

Fred – En odota huomiseen, Aleksi. Jos sinulla on jotain kerrottavaa, kerrot sen nyt.

Tauko. Aleksi epäröi.

Aleksi – Olet oikeassa. Ei pitkittäminen auta. Minun on vain kohdattava tekojeni seuraukset. Kai tämän piti joskus tapahtua...

Fred – Nyt minuakin alkaa pelottaa. No?

Aleksi – Tätä ei ole helppo sanoa...

Fred – Onko hän rakastajattaresi?

Aleksi – Se olisi helpompaa, jos olisi.

Fred – Eli ei ole.

Aleksi – Hän on pikemminkin... kiristäjä.

Fred – Millä ihmeellä sinua voisi kiristää? Ainoa edes etäisesti rikosasiaan liittyvä juttu menneisyydessäsi on se putkareissu hautarauhan rikkomisesta.

Aleksi – Niin.

Fred – Sinut vapautettiin, kun poliisi tajusi, että olit umpikännissä ja kyseessä oli oman isäsi hauta.

Aleksi – Minä vain kusin sen päälle. Tyhmä veto itseni kanssa.

Fred – Eli siitä ei ole kyse.

Aleksi – Ei, valitettavasti.

Fred – No mistä sitten?

Uusi hiljaisuus.

Aleksi – Entä jos sanoisin, että koko elämäni perustuu valheeseen?

Fred – Valheeseen...?

Aleksi – Pahempaa. Huijaukseen. Älylliseen huijaukseen.

Fred – Kuuntelen.

Aleksi – Sanoit itsekkin äsken. Olin kyllä kirjoittanut aiemminkin, mutta kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että Finlandia-romaani on elämäntyöni.

Fred – Ja?

Aleksi – Entä jos se kirja ei olekaan minun... (*Fredrika ei näytä edes yllättyneeltä.*)
Et sano mitään?

Fred – Mietin.

Aleksi – Mietit? Minä kerron, että olet naimisissa plagioijan kanssa, ja sinä mietit?
Uusi hiljaisuus.

Fred – Olen aina ajatellut, ettei se kirja voinut olla sinun.

Aleksi – No, nyt tiedät varmasti. Se ei ole minun.

Fred – Ymmärsin kyllä.

Aleksi – Siinäkö kaikki?

Fred – Me päätimme yhdessä julkaista sen. Me markkinoimme sitä yhdessä. Se on vähän kuin meidän lapsemme. Se lapsi, jota emme koskaan saaneet.

Aleksi – Siinä tapauksessa ilmoitan, ettei lapsi ole minun...

Fred – Tiedän.

Aleksi – Mistä sinä sen tiedät? Vain siksi, ettet usko minun pystyvän kirjoittamaan sellaista mestariteosta?

Fred – Näin käsikirjoituksen. Se ei ollut sinun käsialaasi.

Aleksi – Mikset sanonut mitään?

Fred – Emme olisi pystyneet elämään yhdessä tämän valheen kanssa.

Aleksi – Niinpä päätit, että elämme saman valheen kumpikin erikseen...

Fred – Se on toiminut tähän asti oikein hyvin, eikö? Ja olisi voinut jatkua samanlaisena.

Aleksi – Valitettavasti tuo nainen tuli soittamaan ovikelloamme. Nyt mikään ei enää palaa ennalleen.

Fred – Riippuu siitä.

Aleksi – Ai jaa? Mistä?

Fred – Aina voidaan sopia.

Aleksi – Niin... Sitten pitää varmaan sopia jotain myös omantunnon kanssa.

Fred – Sen kanssa me sovimme jo vuosia sitten, vai mitä?

Aleksi – Mitä muuta sinä tiedät? Sen lisäksi, ettei tämä vauva ole minun...

Fred – En tiedä kuka isä on, jos sitä kysyt. Mutta tämän naisen vierailun jälkeen luulen tietäväni, kuka äiti on.

Tauko.

Aleksi – Miten saatoit antaa minun tehdä sen?

Fred – Rakkaudesta. Ja vähän kunnianhimosta, myönnän. Sinä halusit niin kovasti elää sellaista elämää. Kirjailijan elämää. Ja sait sen...

Aleksi – Mutta minä olen pelkkä huijari. Koko elämämme on valhetta. Sinä tiesit. Sinun olisi pitänyt estää minua.

Fred – Älä nyt käännä rooleja päälaelleen.

Aleksi – Olet oikeassa. Minä olen paskiainen. Jätätkö minut?

Fred – Jos olisin aikonut jättää, olisin tehnyt sen silloin. Meillä ei enää ole vaihtoehtoa. Olemme samassa veneessä.

Aleksi – Ja vene uppoaa.

Fred – Ei hätiköidä. Eikä varsinkaan panikoida. Nyt pitää ajatella. Mitä aiot tehdä?

Aleksi – En tiedä... Itsemurha olisi ehkä paras ratkaisu. Ainakin se olisi kirjallista...

Fred – Älä puhu typeriä. Sinulla ei ole tarpeeksi rohkeutta tappaa itseäsi.

Aleksi – Sinulla on kyllä hämmästyttävän korkea käsitys minusta. Miten olet onnistunut olemaan kanssani kaikki nämä vuodet? Ja vielä rakastamaan minua...

Fred – Minä rakastan meitä. Meidän liittoamme ja kumppanuuttamme. Me olemme rikoskumppaneita, Aleksi. En jätä sinua. Enkä anna tuon naisen tuhota meitä.

Aleksi – Tässä tapauksessa minä taisin tuhota hänen elämänsä...

Fred – Toisaalta käsikirjoitus julkaistiin juuri siksi, että sinulla oli jo jonkinlainen nimi.

Aleksi – Ja ennen kaikkea sinun perheesi suhteiden ansiosta...

Fred – Hän ei ehkä olisi koskaan menestynyt, vaikka olisi kirjoittanut mestariteoksen.

Aleksi – Niin minäkin hänelle sanoin. Pelkään vain, ettei se riitä...

Fred – Ilman tätä sattumaketjua sinusta ei olisi tullut näin kuuluisaa, mutta hän olisi luultavasti jäänyt täysin tuntemattomaksi. Kaikkihan tietävät, ettei Finlandia-palkintoa voiteta lähettämällä käsikirjoitus postissa WSOY:lle. Sosiaalinen tausta ja verkostot painavat. Pitää tuntea oikeat ihmiset.

Aleksi – Olet oikeassa. Pelkkä nerous ei riitä, muuten Van Gogh olisi rikastunut eläessään. Hänen taulujaan alettiin kyllä lopulta myydä miljoonilla, mutta vasta hänen kuolemansa jälkeen. Rahat menivät keinottelijoille.

Fred – Se on epäoikeudenmukaista, mutta niin maailma toimii. Raha menee rahan luo ja menestys menestyksen luo. Taidemarkkinat määräävät taiteilijan hinnan, eivät lahjat. Muuten nykytaiteen museoissa ei olisi esillä kaikkea sitä roskaa. Kirjallisuudessa on aivan sama juttu.

Aleksi – Pelkäsin, että vaimoni hylkäisi minut tämän anteeksiantamattoman moraalisen rikkomuksen jälkeen. Olen melkein pettynyt.

Fred – Älä sinä ala minulle saarnata moraalista!

Aleksi – Me olemme hirviöitä, Fredrika. Minun pitäisi tunnustaa kaikki heti.

Fred – Ei tule kuuloonkaan. Minullakin on tässä skandaalissa kaikki menetettävänä. Ensimmäisenä maineeni!

Aleksi – Maineesi?

Fred – Niin, maineeni. Ja vanhempieni maine myös... Minä jätin kaiken muun hoitaakseni sinun uraasi! Kuvitteletko skandaalin, jos lehdistö saisi tietää? Äiti ei kestäisi sitä. Hänellä on jo valmiiksi heikko sydän.

Aleksi – Mutta emme voi enää teeskennellä, ettei mitään ole tapahtunut. Tuo ämmä ei jätä meitä rauhaan.

Fred – Kiristääkö hän sinua?

Aleksi – Ei vielä. Hän vain pyysi, voisiko asua meillä.

Fred – Asua meillä?

Aleksi – Väliaikaisesti kai. Hän sanoo, ettei hänellä ole paikkaa minne mennä...

Fred – Ja mitä vastasit?

Aleksi – Ei minulla oikeastaan ollut vaihtoehtoa. (*Ovikello soi.*) Se taitaa olla hän.

He vaihtavat huolestuneen katseen.

Fred – Minä avaan.

Pimeä.

Kohtaus 4

Huone on tyhjä. Sasha tulee sisään alusvaatteisillaan tai pyjamassa, selvästi juuri heränneenä. Hän poistuu hetkeksi ja palaa kahvikupin kanssa. Hän istuu Aleksin työpöydän ääreen kuin omistaja. Aleks tulee sisään ja yllättyy ikävästi nähdessään hänet paikallaan.

Aleksi – Älkää vain ujostelko... Olkaa kuin kotonanne.

Sasha – Jos tämä talo on ostettu Finlandia-romaaninne tuotoilla, niin tietyllä tavalla olenkin vähän kotonani.

Aleksi – Tämä on sukutalo. Saimme sen appivanhemmiltani.

Sasha – Olen aina haaveillut tällaisesta työhuoneesta... Onko tuo mustekynä Montblanc?

Aleksi – Taidatte yliarvioida, mitä Finlandia-palkinto tuo rahallisesti. Maine on asia erikseen.

Sasha – Niinkö?

Aleksi – Ei yksi kirjallisuuspalkinto olisi vienyt teitä etuoikeutettujen luokkaan. Sisäänpääsymaksu on korkeampi.

Sasha – Ja minun ulottumattomissani.

Aleksi – Menestys ei ole pelkästään lahjakkuutta.

Sasha – Sen todistatte hyvin. Menestyskirjailijana olette nimittäin täysin lahjaton.

Aleksi – Tässä ammatissa pärjääminen vaatii paljon työtä, kärsivällisyyttä ja taitoa... Ja paljon kompromisseja. Joskus pitää niellä aika monta karvasta palaa.

Sasha – Siinä olette varmasti erityisen hyvä.

Aleksi – Kirjoittaminen on taidetta, tietenkin. Mutta se ei ole vaikeinta. Eikä ainakaan rasittavinta. Tavallaan kadehdin teitä.

Sasha – Vaihtakaa kanssani paikkaa. Minä otan teidän paikkanne.

Aleksi – Se ei ole niin yksinkertaista.

Sasha – Eikö?

Aleksi – Entä jos tekisimme sopimuksen?

Sasha – Te pidätte kunnian ja annatte minulle rahat?

Aleksi – Ajattelin tekijänoikeustulojen jakamista. Luottamuksellisesti tietenkin.

Sasha – Tietenkin.

Aleksi – Voisin suostua 50–50-jakoon.

Sasha – Kaikki nämä vuodet te olette nauttinut työni hedelmistä. Maineesta puhumattakaan. Miten aiotte korjata tämän vääryyden?

Aleksi – Menneistä vuosista voidaan sopia kertakorvaus. Ja lisäksi prosenttiosuus tulevista tekijänoikeustuloista. Mitä sanotte?

Sasha – Pitää miettiä.

Aleksi – Rakensin maineeni päivä päivältä, vuosi vuodelta. Sillä aikaa te olitte kadoksissa. Omasta tahdostanne. Kiertämässä maailmaa yksin...

Sasha – Eli olen melkein epärehellinen, kun tulen nyt vaatimaan jotain itselleni.

Aleksi – En menisi niin pitkälle. Mutta tekin voisitte hyötyä siitä, mitä minä olen rakentanut, sen sijaan että tuhoatte kaiken nyt.

Sasha – Mitä minä saan?

Aleksi – Rahaa. Pysytte vain varjoissa, tietenkin.

Sasha – Kas vain.

Aleksi – Kustantajani painostaa minua kirjoittamaan uuden romaanin. Voisimme tehdä yhteistyötä. Molemmat voittaisivat: teidän lahjanne, minun nimeni. Ja jaamme tuotot.

Sasha – Ensin varastatte teokseni ja sitten ehdotatte, että ryhtyisin haamukirjoittajaksenne? Pokkaa teiltä ei ainakaan puutu.

Aleksi – Miettikää silti. Oikeusjuttu plagioinnista kestäisi vuosia. Minulla olisi maan parhaat asianajajat, eikä lopputulos olisi lainkaan varma. Me molemmat hukkaisimme paljon aikaa. Ja jos oikein ymmärsin, te olette jo hukannut sitä aika paljon.

Sasha – Kyynisyytenne tekee vaikutuksen. Mutta en väitä, etteikö perusteluissanne olisi järkeä.

Aleksi – Jätän teidät miettimään.

Aleksi poistuu.

Kohtaus 5

Sasha nousee ja tarkastelee taloa omistajan elkein. Fredrika tulee sisään.

Fred – Kaikki hyvin? Onko teillä kaikki, mitä tarvitsette?

Sasha – Totta puhuen minulla on vähän nälkä. Eikö täällä olisi jotain kahviin kastettavaa?

Fred (*ironisesti*) – Haluatteko, että haen teille korvapuustin?

Sasha – Älkää toki vaivautuko. Jos palvelijalla sattuu olemaan vapaapäivä...

Fred – Keittiön kaapissa taitaa olla piparkakkuja.

Sasha – Piparkakkuja? Houkuttelevaa. Käyn ehkä myöhemmin katsomassa.

Fred – Minä vihaan niitä, mutta mieheni rakastaa.

Sasha – Kun ei ole muutakaan, mihin kastaa.

Fred – Kauanko aiotte jäädä tänne?

Sasha – En vielä tiedä. Riippuu...

Fred – Mistä?

Sasha – Ensinnäkin miehestänne. Meillä on yhteisiä asioita hoidettavana. Hän ehdotti, että ryhtyisin hänen haamukirjoittajakseen. Eikö hän kertonut?

Fred – Älkää pitkö minua tyhmänä. Miehelläni ei ole minulta salaisuuksia. Hän kertoi kaiken.

Sasha – Olen pahoillani puolestanne. Ihan vilpittömästi.

Fred – Niinkö?

Sasha – Luulitte olevanne naimisissa suuren kirjailijan kanssa. Nyt huomaatte olevanne vain tavallisen plagioijan vaimo.

Fred – Mitä te haluatte?

Sasha – Teidän olisi pitänyt mennä naimisiin minun kanssani.

Fred – Älkää sanoko, että sitä te haluatte... Mutta jos niin on, tietäkää että olen valmis kaikkeen rakastamani miehen vuoksi. Avioliittoa en lupaa, mutta jos pidätte kypsistä naisista...

Sasha purskahtaa nauruun.

Sasha – Teiltäkään ei puutu pokkaa.

Fred – Otan sen kohteliaisuutena.

Sasha lähestyy Fredrikaa ja laskee käden tämän poskelle.

Sasha – Entä minä, miellytänkö teitä? (*Fredrika hämmentyy hetkeksi, mutta kokoaa itsensä.*) Loppujen lopuksi minä olen se nero, ja juuri hänen neroutensa vuoksi te menitte hänen kanssaan naimisiin.

Fred – Ei pelkästään sen.

Sasha – Ja minä voisin kirjoittaa lisää.

Fred – Miksette sitten ole jo kirjoittanut?

Sasha – En ole sanonut viimeistä sanaani.

Fred – Aleksin mukaan ensimmäinen romaani kertoi teidän omasta elämästänne. Ehkä teillä ei vain ole muuta kerrottavaa.

Sasha – Romaanikirjailija kertoo aina vähän omasta elämästään, eikö?

Fred – Niin... Siksi vanhemmiten on yhä vähemmän kiinnostavaa sanottavaa. En ole varma, olisiko teidän palkkaamisenne haamukirjoittajaksi kovin hyvä kauppa meille.

Sasha – Voisin aina kirjoittaa teidän elämästänne. Se vaikuttaa kiehtovalta.

Fred – Joidenkin huijareiden elämä on jännittävämpää kuin useimpien kunniallisten ihmisten. Etenkin kun heillä on teidänlaisenne uhrimentaliteetti.

Sasha – Eli todellinen taiteilija täällä olettekin te.

Fred – Kirjallisesta hedelmällisyydestänne päätellen olette kyllä tainnut ohittaa vaihdevuodet jo kauan sitten.

Sasha – Miehenne on steriili. Hän ei saanut edes lasta kanssanne.

Fred – Älkää sekaantuko meidän rakkaustarinaamme. Ette ymmärtäisi sitä.

Aleksi tulee sisään ja kuulee keskustelun lopun.

Aleksi – Puhuitteko minusta?

Fred – Jätän teidät kahdestaan.

Fredrika poistuu.

Kohtaus 6

Aleksi – Älkää menkö liian pitkälle, varoitan.

Sasha – Tai mitä?

Aleksi – Tiedän, ettei teillä ole minusta kovin korkea käsitys, mutta älkää aliarvioiko minua.

Sasha – Yritän... Ei se helppoa ole. Lupaan nähdä vaivaa.

Aleksi – Tein teille ehdotuksen.

Sasha – Ja mietin sitä, vakuutan. (*Tauko.*) Onko se vielä teillä?

Aleksi – Mikä?

Sasha – Käsikirjoitus!

Aleksi – Ei...

Sasha – Tuhositte sen, vai mitä? Hävittääksenne rikoksen todisteen?

Aleksi – Miksi kysytte? Haluaisitteko sen takaisin?

Sasha – Ymmärtänette, että sillä on minulle tunnearvoa.

Aleksi – Ja te ymmärtänette, etten antaisi sitä teille ilman vastapalvelusta, vaikka se olisi yhä hallussani.

Sasha – Eli sitä ei enää ole.

Aleksi – Sanotaan, että... hukkasin sen.

Sasha – Se on niin typerä selitys, että melkein uskon teitä.

Aleksi – Ja minunko pitäisi uskoa teitä?

Sasha – Mistä asiasta?

Aleksi – Entä jos bluffaatte?

Sasha – Siinä tapauksessa olisin jo voittanut. Te näytitte korttinne heti.

Aleksi – Mutta voisin kieltäytyä maksamasta.

Sasha – Te pelasitte ja hävisitte. Pelivelat ovat kunnia-asia. Ja tiedätte, mitä tapahtuu niille, jotka eivät maksa.

Aleksi – Emme tiedä teistä mitään.

Sasha – Sanoin jo. Tämä romaani on omaelämäkerrallinen.

Aleksi – Mutta siitä on jo vuosia. Te ette enää ole se henkilö, josta romaani kertoo. Enkä minäkään ole enää aivan se mies, joka sen allekirjoitti.

Sasha – Tunnen teidät jo tarpeeksi hyvin tietääkseni, ettette ota sitä riskiä.

Aleksi – Mitä riskiä?

Sasha – Te maksatte saadaksenne rauhan. Poliisille te ette uskalla tehdä tiliä, korkeintaan vakuutusyhtiölle. Teidän tärkein vakuutuksenne on tämä pieni turvallinen elämä, jossa saatte silloin tällöin mitalin palkinnoksi hyvistä arvosanoista, jotka hankitte luntaamalla.

Aleksi – Eli rahaa te kuitenkin haluatte.

Sasha – Se helpottaisi teitä, eikö?

Aleksi – Mitä muutakaan voisitte haluta?

Sasha – Tiedätekö, miltä tuntuu, kun oma teos riistetään? Kun oma teksti, omalla verellä kirjoitettu, näkee päivänvalon jonkun toisen nimellä?

Aleksi – En...

Sasha – Vähän kuin lapsi riistettäisiin äidiltä heti syntymän jälkeen ja annettaisiin tuntemattomalle.

Aleksi – En minä sitä halunnut. Se käsikirjoitus oli löytölapsi. Mistä tiedän, ettette itse hylännyt sitä?

Sasha – Tahallani, tarkoitatteko?

Aleksi – Ikään kuin pullopostina. Toivoen, että joku löytäisi sen... pelastajanne... ja hoitaisi markkinoinnin puolestanne.

Sasha – Eli ansaitsisitte melkein uuden mitalin siitä, että vastasitte hätähuutooni.

Aleksi – En minä varastanut sitä käsikirjoitusta teiltä.

Sasha – Ette. En uskokaan, että teillä olisi ollut rohkeutta väkivaltaiseen ryöstöön. Teidän lajinne on pikemminkin tilaisuuden tullen varastaminen, eikö?

Aleksi – Olette oikeassa, olen pelkuri. Mutta en ole rikollinen. Olen joskus maksanut seksistä, mutta en ole koskaan raiskannut ketään.

Sasha – Taidan silti mennä pukeutumaan...

Sasha poistuu.

Kohtaus 7

Fredrika palaa.

Aleksi – En kestä katsella häntä täällä joka päivä keskellä olohuonettamme. Lojuu sohvalla, kun ei istu minun työpöytäni ääressä kuin omistaja...

Fred – Toisaalta on ehkä parempi pitää hänet silmien alla.

Aleksi – Niinkö?

Fred – Ainakin tiedämme, ettei hän ole jossain ripittäytymässä ensimmäiselle papille ja kertomassa koko tarinaa.

Aleksi – Tai lähikapakassa kännissä vuodattamassa murheitaan baarimikolle.

Fred – Se kuulostaisi enemmän hänen tyyliltään... Puhumattakaan siitä, että hän voisi myydä juttunsa iltaapäivälehdelle tai televisioon.

Hiljaisuus.

Aleksi – Sanoit nähneesi käsikirjoituksen.

Fred – Niin.

Tauko.

Aleksi – Tiedätkö, mitä sille tapahtui?

Fred – Mille?

Aleksi – Käsikirjoitukselle! Yhtenä päivänä se oli lukitussa työpöytäni laatikossa. Seuraavana se oli poissa.

Fred – Oliko laatikko murrettu?

Aleksi – Ei. Ja vain sinä voit tietää, missä pidän avainta.

Hiljaisuus.

Fred – Hyvä on. Minä otin sen.

Aleksi – Arvasin vähän...

Fred – Eli me molemmat tiesimme koko ajan.

Aleksi – Voin ehkä ymmärtää, miksi et sanonut mitään, vaikka tiesit etten ollut romaanin oikea kirjoittaja. Mutta miksi veit käsikirjoituksen?

Fred – Henkivakuutukseksi kai...

Aleksi – Vakuutukseksi? Mitä vastaan?

Fred – Siltä varalta, että menestys nousisi päähäsi ja jättäisit minut jonkun nuoremman vuoksi.

Aleksi – Eli se on sinulla edelleen?

Fred – On...

Aleksi – Minä opin sinusta jatkuvasti uutta, Fredrika.

Fred – Luulit minua vähän yksinkertaiseksi, niinkö?

Aleksi – Luulin vetäväni tämän synkän komedian naruista. Näköjään minä olenkin vain marionetti.

Fred – Mutta sinä olet se, joka on valokeilassa, rakas...

Aleksi – Ja minä olen se, joka voi päätyä telkien taakse.

Fred – Myisit sielusi hyvästä sutkauksesta. Se on sinun ongelmasi.

Aleksi – Kuvittele sitten, mihin olin valmis kokonaisen romaanin takia...

Hiljaisuus.

Fred – Voisimme hankkiutua siitä eroon...

Aleksi – Käsikirjoituksesta?

Fred – Sen kirjoittajasta.

Aleksi – Olet hullu!

Fred – Jos hän katoaisi, kukaan ei kyselisi perään. Hän järjesti itse oman katoamisensa. Hänet on jo ilmoitettu kadonneeksi.

Aleksi – Kai vitsaillet?

Fred – Tietysti vitsailen... Mitä sinä sitten ehdotat?

Aleksi – Neuvotellaan. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Mutta en ole varma, tyytyykö hän rahaan.

Fred – Tyytyy. Rahalla saa kaiken. Kysymys on vain summasta.

Aleksi – Kuinka korkealle voimme mennä?

Fred – Paljonko arvostat mainettasi?

Aleksi – Kiitos, ettet sanonut kunniaani...

Pimeä.

Kohtaus 8

Sasha makaa sohvalla torkkuen. Hän voisi yhtä hyvin näyttää kuolleelta. Fredrika tulee sisään veitsi kädessään ja lähestyy Sashaa epäröiden.

Sasha – Ei ihmisen tappaminen niin helppoa ole. Varsinkaan teräaseella.

Fred – Halusin vain leikata palan makkaraa. Maistuuko?

Sasha (*nousten istumaan*) – Kiitos, olen kasvissyöjä.

Fred – Olisi pitänyt arvata.

Sasha – Ai jaa? Miksi?

Fred – En tiedä... Ehkä tuo taipumus asettua aina uhrien puolelle. Niiden, jotka ovat menossa teuraaksi. Oletteko uskonnollinen?

Sasha – Uskon jälleensyntymään. Kohtalon pyörä pyörii. Lopulta olemme kaikki esittäneet kaikki roolit.

Fred – Aivan... Ja seuraavalla kierroksella viimeiset tulevat ensimmäisiksi. Juuri kuten ajattelin. Vaihtakaa jälleensyntymä ylösnousemukseen, niin maailmankuvanne onkin jo aika kristillinen.

Sasha – Jo tässä elämässä olemme omia pyöveleitämme, eikö? Omien demoniemme uhreja.

Fred – Jos pyörä kerran pyörii, päädytte siis joskus plagioimaan itseänne.

Sasha – Kuka tietää... Miehenne ja minä olemme ehkä saman mitalin kaksi puolta. Sen Pro Finlandia -mitalin.

Fred – Minä valitsen aina mieluummin mitalimiehen kuin kirjailijan. Minä tapan teidät.

Sasha – Ja tappamalla minut tapatte samalla itsenne.

Fred – Te pidätte itseänne Jeesuksena.

Sasha – Tehän sitä ristiä kaulassanne kannatte.

Fred – Kannankin. Lippuna.

Sasha – Niin, luokkalippuna. Te taistelette vain säilyttääksenne etuoikeutenne.

Fred – Minä en käännä toista poskea. Minun uskoni on sotaista. Se on ristiretkien uskonto. En minä teidän laillanne nauti uhrin roolista.

Sasha – Te siis valitsette mieluummin pyövelien leirin?

Fred – Minä valitsen voittajien leirin. Ettekö te?

Sasha – En halua joutua valitsemaan. “Olen ihminen, eikä mikään inhimillinen ole minulle vierasta.”

Fred – Oletteko vielä filosofikin?

Sasha – Terentiusta. Roomalainen kirjailija lähes kaksi vuosisataa ennen Kristusta.

Fred – Löytyykö lisää?

Sasha – “Minä olen haava ja veitsi, minä isku ja lyöty poski, minä jäsenet ja piinapyörä, uhri ja pyöveli.”

Fred (*ironisesti*) – Kaunista...

Sasha – Baudelairea.

Fred – Oletteko lukenut *Pahan kukat*?

Sasha – Entä te? Oletteko oikeasti lukenut ne vai tunnetteko vain ne muutamat sitaatit, joilla voi loistaa illallispöydissä?

Fred – Minulla ei ainakaan ole sääliä niitä kohtaan, jotka eivät metsästäessä halua liata käsiään vereen mutta ilmestyvät kyllä paikalle, kun saalis jaetaan.

Sasha – Varokaa stereotypioita vegaaneista. Hitlerkin oli kasvissyöjä.

Fred – Te tunnutte tietävän aiheesta paljon.

Sasha – Hitleristä?

Fred – Rikoksista. Sanoitte, ettei ihmisen tappaminen veitsellä ole helppoa.

Sasha – Vaikeinta on ruumiin hävittäminen.

Fred – Puhutte siis omasta kokemuksesta...

Sasha – Sillä aikaa kun te täytitte taskunne minun tekijänoikeustuloillani, minä kävin läpi aika vaikean jakson.

Fred – Olen siitä todella pahoillani.

Sasha – Sanotaan, että pakko ei lue lakia. Todellisuudessa juuri pakko tekee ihmisestä lainrikkokan. Mutta te olette tietenkin kaiken tuollaisen yläpuolella. Teidän maailmassanne laki on se, minkä te itse päätätte.

Fred (*ironisesti*) – Ymmärrän, että teillä oli vaikea lapsuus... Haluatteko puhua siitä?

Sasha – Outoa, kaikki haluavat minun kertovan elämästäni. Vaikka se on jo suurelta osin kirjoitettu romaaniini.

Fred – Me teimme siitä romaanista menestysteoksen. Ilman meitä olisitte joutunut julkaisemaan sen omakustanteena. Ja nyt ette itsekään enää muistaisi sitä.

Sasha – Ehkä...

Fred – Ja suoraan sanoen, katsokaa itseänne.

Sasha – Mitä?

Fred – Kuuletteko itseänne? “Mitä?” Meidän maailmassamme sanotaan “anteeksi?”

Sasha – Älkää nyt viitsikö.

Fred – Teissä ei ole kirjailijan tyyliä. Televisiossa olisitte katastrofi. Miksette anna ammattilaisten hoitaa sitä puolta? Kaikki hyötyisivät.

Sasha – Eli jaetaan työ? Mieholtänne puuttuu tyyli kirjoittaessa, minulta puhuessa. Minä kirjoitan hänen kirjansa ja hän puhuu minun puolestani?

Fred – Miksei? Vähän kuin Cyrano, eikö? Tunnettehan Cyranon?

Sasha – Te oikeasti saatte minut voimaan pahoin. Miten olette voinut elää tämän kanssa kaikki nämä vuodet? Ja vielä elää sen tuotoilla.

Fred – Kirjallisuudessa kaikki lainaavat toisiltaan. Niin on ollut aikojen alusta. Jos se olisi rikos, siitä varmaan tiedettäisiin.

Sasha – Se on ainakin lainvastaista. Moraalittomuudesta puhumattakaan. Mutta teillähän ei ole moraalia.

Fred – Mitä te haluatte? Nyt on aika sanoa se. Rahaa?

Sasha – Ei teillä muutakaan ole minulle tarjota. Ehkä olette oikeassa. En ole tarpeeksi kesy suostuakseni siihen sirkusnumeroon, jota minulta vaadittaisiin päästäkseni sisään teidän paskamaailmaanne.

Fred – Kuulostaa kohtuulliselta. Paljonko?

Sasha – Miljoona.

Fred – Finlandia-palkinnon palkintosumma ei ole lähelläkään miljoonaa.

Sasha – Mutta siinä ei lasketa kaikkea muuta. Satojatuhansia myytyjä kappaleita. Televisioesiintymisiä. Luentomatkoja kaikki kulut maksettuina...

Fred – Ei se Finlandia-romaani sentään niin hyvin myynyt.

Sasha – Kuulenko äänestänne pienen moitteen? Eli kirjoittamani romaani oli hädin tuskin riittävän hyvä julkaistavaksi kuuluisan miehenne nimissä?

Fred – Ymmärtänette, että tarvitsemme aikaa summan järjestämiseen.

Sasha – Ei minulla kiire ole. Saatte vuorokauden.

Fred – Ja tarvitsemme takuut. Että asia on sen jälkeen lopullisesti ohi.

Sasha – Millaiset takuut?

Fred – Käsin kirjoitetun sitoumuksen, jossa luovutte kaikista oikeuksista tähän romaaniin tätä summaa vastaan. Samalla sitoudutte luopumaan kaikista oikeustoimista.

Sasha – Selvä.

Fred – Olen laatinut mallin. Teidän tarvitsee vain kirjoittaa se puhtaaksi.

Sasha – Nyt on siis minun vuoroni kopioida.

Fred – Anteeksi?

Sasha – Muutama vuosi sitten miehenne kopioi kokonaisen kirjan, jota hän ei ollut kirjoittanut.

Fred – Miljoona, eikä senttiäkään enempää. Sitten katoatte elämästämme.

Sasha – Voitte luottaa minuun. Katoaminen on erikoisalaani. Miljoonan kanssa se käy vain paljon helpommin. Antakaa se paperi.

Fred – Tässä.

Sasha – Hyvä. Menen tekemään läksyni huoneeseeni... Palaan, kun olen valmis. Saanko sitten katsoa televisiota?

Sasha poistuu.

Kohtaus 9

Aleksi tulee sisään.

Aleksi – Agenttini soitti juuri. Minulle ehdotetaan romaanin sovittamista teatteriin...

Fred – Sitähän sinä olet aina halunnut, eikö?

Aleksi – Sanoinko todella “minun romaanini”?

Fred – Ei se ehkä ole sinun romaanisi, mutta Finlandia-menestys on meidän yhteinen.

Aleksi – Olet oikeassa. Tämä menestys kuuluu meille.

Fred – Niin.

Aleksi – Minähän kirjoitin jopa joitakin kohtia uudelleen. Ei alkuperäinen versio ollut täydellinen.

Fred – Ja se oli täynnä kirjoitusvirheitä.

Aleksi – Puhuitko hänen kanssaan?

Fred – Puhuin.

Aleksi – Mitä hän haluaa?

Fred – Miljoonan. Lopulliseksi sovinnoksi.

Aleksi – Kallis hinta... Onko meillä se?

Fred – On. Sijoitusvakuutuksessa. Luovutaan siitä. Ei meillä kuitenkaan ole lapsia.

Aleksi – Voin siis sanoa kyllä teatterisovitukselle?

Fred – Parempi pyytää heitä odottamaan vähän. Haluan tarkistaa vielä yhden asian.

Aleksi – Selvä. Soitan takaisin.

Hän poistuu. Fredrika poistuu myös ja palaa käsikirjoitus mukanaan.

Pimeä.

Kohtaus 10

Sasha selailee Finlandia-palkittua romaania. Fredrika tulee sisään.

Sasha – Hassua, miten paljon älykkäämmältä romaani näyttää painettuna kuin käsikirjoituksena.

Fred – Varsinkin kun kannessa on vielä Finlandia-palkinnon voittajan tarra.

Sasha – Teitte oikein, kun vaihdoitte nimen. Minun antamani nimi ei ollut kovin hyvä.

Fred – Mikä se olikaan?

Sasha – *Muistinsa menettäneen muistelmat.* Yritätkö saada minut ansaan?

Fred – Onko teillä pyytämäni kirje?

Sasha – Tässä.

Sasha ojentaa kirjeen Fredrikalle.

Fred – Hyvä...

Fredrika tutkii kirjettä.

Sasha – Vaivaako jokin?

Fred – Pikemminkin helpottaa... Minulla oli epäily, mutta nyt olen varma. Tämä käsiala, teidän käsialanne... ei ole sama kuin käsikirjoituksessa.

Sasha – Luulin, että käsikirjoitus oli kadonnut.

Fred – Minä laitoin sen talteen.

Sasha – Ja mitä johtopäätöksiä teette tästä käsiala-analyysistä, komisario?

Fred – Tekin olette huijari. Te ette kirjoittanut tätä romaania.

Sasha – Jos niin sanotte...

Fred – Aavistin sen. Oikea kirjoittaja ei olisi koskaan tyytynyt rahalliseen hyvitykseen.

Sasha – Oikein. En ole se, joksi minua luulette.

Fred – Kuka te sitten olette?

Sasha – Ei sillä ole väliä... Tapasin tämän kirjan oikean kirjoittajan vankilassa.

Fred – Onko hän yhä siellä?

Sasha – En tiedä. Hän oli sairas. Ehkä kuollut, ehkä ei. Hän kertoi minulle elämästään, romaanistaan ja kadonneesta käsikirjoituksesta.

Fred – Lähettikö hän teidät tänne?

Sasha – Ei. Toimin omaan laskuuni.

Fred – Eli ette tiedä, mitä hänelle tapahtui.

Sasha – Hänet siirrettiin toiseen vankilaan, ja menetin häneen yhteyden. Muutama vuosi myöhemmin löysin sattumalta tämän Finlandia-romaanin vankilan kirjastosta. Luin sen, muistin hänen tarinansa ja ymmärsin kaiken.

Fred – Miksi odotitte näin kauan?

Sasha – Pääsin vapaaksi viime viikolla. Tulin suoraan tänne.

Fred – Eli oikea kirjoittaja ei tiedä tästä mitään.

Sasha – Ei se teidän kannaltanne muuta mitään. Haluan rahani vastineeksi hiljaisuudestani.

Fred – Muuttaa se sen, että olette pelkkä kiristäjä. Ette taiteilija, jolta olisimme riistäneet hänen teoksensa. Ette ole edes kirjailija. Ja tuo kymmenen rivin kirjeenne on täynnä kirjoitusvirheitä.

Sasha – Miehennekään ei ole oikea kirjailija. Me olemme kaikki kolme varkaita. Minä haluan vain osuuteni saaliista.

Fred – Mutta nyt teillä ei ole enää todisteita.

Sasha – Päinvastoin. Nyt minulla on alkuperäinen käsikirjoitus. Eikä se ole miehenne käsialaa.

Fred – Käsikirjoitus?

Sasha – Luuletteko minua todella idiootiksi? Tajusin heti, mitä tavoittelitte käsin kirjoitetulla kirjeellä. Olette fiksumpi kuin miehenne, mutta paljon vähemmän fiksu kuin minä.

Fred – Miten olisitte saanut käsikirjoituksen käsiinne?

Sasha – Kirjoitin kirjeen tietäen, että vertaisitte heti käsialaa käsikirjoitukseen. Siten sain selville, oliko se yhä talossa ja missä sitä piilotettiin. Seurasin kulkemisiänne ja löysin sen.

Fred – Bluffaatte taas.

Sasha – Käykää katsomassa kellarista, onko se vielä siellä.

Fred – En usko teitä.

Sasha – Sanoin jo, että olen juuri päässyt vankilasta. Osaan löytää talosta paikan, johon ihmiset piilottavat arvokkaimmat tavaransa.

Fred – Senkin ämmä.

Sasha ojentaa hänelle paperin.

Sasha – Tässä on IBAN-numeroni. Haluan rahat tilille ennen viikon loppua.

Fred – Älkää huoliko. Saatte ne.

Fredrika poistuu.

Kohtaus 11

Aleksi tulee sisään.

Aleksi – Oletteko te vielä täällä?

Sasha – Kuka tietää, minusta tulee pian rikas. Voin minäkin muuttaa Eiraan. Näin, että aivan teitä vastapäätä on hieno talo myynnissä.

Aleksi – Älkää koetelko onneanne.

Sasha – On toki toinenkin ratkaisu. Tavallaan paljon yksinkertaisempi. Ja teille paljon halvempi.

Aleksi – Mikä?

Hän lähestyy Aleksia viettelevästi.

Sasha – Menkää naimisiin kanssani! Ilman avioehtoa. Silloin minusta tulee puolisonne ja laillinen perillisenne.

Aleksi – Unohdatte vaimoni. En usko, että hän suostuisi. Enkä muuten minäkään...

Sasha suutelee Aleksia suulle. Yllättyneenä Aleksi ei työnnä häntä pois.

Sasha – Antakaa vain mennä... (*Hän käy entistä rohkeammaksi.*) Saatte nähdä, osaan yllättää...

Aleksi – Se on jo onnistunut... Mutta ette todellakaan ole minun tyyppiäni.

Sasha – Olette kuitenkin allekirjoittanut romaanini. Aika hyvin ihmiseltä, joka ei pidä tyylistäni.

Aleksi – Tarkoitin teidän... sukupuoltanne. Se on muutenkin vähän vaikeasti määriteltävä.

Sasha – Kuka tietää... Saattaisitte oppia pitämään siitä.

Fredrika tulee sisään ja näkee heidän syleilynsä. Sasha purskahtaa nauruun.

Sasha – Älkää huoliko, saatte pitää hänet... Toistaiseksi. Käyn vähän puutarhassa. Täällä on niin tunkkainen ilma. Mutta huomenna haluan rahani.

Sasha poistuu.

Aleksi – Anteeksi. En tiedä, mikä minuun meni.

Fred – Odotin, että sanoisit hänen suudelleen sinua väkisin ja täysin yllättäen. Eli et tainnutkaan vihata sitä?

Aleksi – Älä nyt kuvittele omiasi.

Fred – Onhan hän minua nuorempi. Ja ainakin uusi kokemus.

Aleksi – En ole edes varma, onko hän oikeasti nainen. Sinulla ei ole mitään pelättävää.

Fred – Ehkä ei. Mutta sinun kannattaa varoa. Minä voisin tappaa pitääkseni sinut.

Pimeä.

Kohtaus 12

Fredrika istuu työpöydän ääressä. Sasha tulee sisään.

Sasha – Onko teillä rahani?

Fred – Tässä.

Hän ojentaa Sashalle maksutositteen. Sasha ottaa sen ja katsoo.

Sasha – Kolmekymmentätuhatta euroa... Onko tämä vitsi?

Fred – Se on Finlandia-palkinnon palkintosumma.

Sasha – Älkää leikkikö kanssani. Muistutan, että olen juuri päässyt vankilasta.

Fred – Teidän ei olisi pitänyt yrittää vietellä miestäni.

Sasha – Mitä aiotte tehdä? Tappaa minut? Intohimorikoksestakin saa muuten paljon kovemman tuomion kuin plagioinnista. Minä tiedän.

Fredrika ojentaa hänelle toisen paperin.

Fred – Tässä on puolet rahoista. Puoli miljoonaa euroa. Pankin vahvistus siirrosta ilmoittamallenne tilille. Saatte toisen puolen, kun palautatte käsikirjoituksen.

Sasha – Saatte sen. Mutta odotan ensin, että rahat näkyvät tilillä.

Sasha ottaa Fredrikan ojentaman siirtotositteen.

Fred – Mikä takaa, ettette tule kiristämään meitä uudelleen?

Sasha – Allekirjoitin kirjallisen sitoumuksen.

Fred – Tiedätte itsekin, mitä sellaiset paperit merkitsevät...

Sasha – Oikeassa olette. Mikään ei takaa, etten palaisi, kun rahat loppuvat. Kauanko miljoonan tuhlaamiseen menee? Minulla ei ole siitä kokemusta.

Fred – En aio elää loppuelämäni Damokleen miekan alla.

Sasha – Kyllä te totutte. Teissä on sisua. Enemmän kuin miehessänne. Tehän tässä perheessä määrääte, vaikka hän kantaa mitalit.

Fred – Se sopii minulle mainiosti.

Sasha – Lopulta teidän olisi pitänyt allekirjoittaa se kirja. Mutta miehenne saa jatkaa poseeraamista Helsingin seurapiireissä ja televisiossa.

Fred – Minä vedän mieluummin naruista. En kaipaa valokeilaan.

Sasha – Sääli. Valo pukee teitä.

Fred – Pidätekö te todella naisista?

Sasha – Vankilassa valikoima on rajallinen. Joskus siihen oppii...

Sasha lähestyy Fredrikaa. Fredrika väistää hieman, mutta ei työnnä häntä pois.

Fred – Meillä on muuten sauna. Jos kiinnostaa.

Sasha – Miksei.

Fred – Se on piharakennuksessa puutarhan perällä. Tuon teille pyyhkeet.

Sasha – Kiitos... Jos haluatte liittyä seuraan.

Fred – Tulen vartin päästä.

Sasha – Odotan. Voimme jatkaa tätä viehättävää keskustelua.

Fred – Siitä tulee epäilemättä kuuma...

Fredrika poistuu.

Pimeä.

Kohtaus 13

Fredrika tulee sisään puhelin korvalla.

Fred – Kyllä, juuri niin... Pyydän peruuttamaan siirron. Hyvä. Lähetän vahvistuksen sähköpostilla. Kiitos paljon. Hyvää päivänjatkoa.

Fredrika panee puhelimen pois ja siemailee kahvia. Aleksi tulee sisään huolestuneena.

Fred – Mitä nyt? Näytät huolestuneelta. Onko kaikki hyvin?

Aleksi – Tulin juuri pihalta. Olin menossa aamusaunaan, niin kuin aina kardiotreenin jälkeen...

Fred – Ja?

Aleksi – Et usko tätä, mutta se hirveä nainen oli jo siellä.

Fred – Ai jaa?

Aleksi – Saunassa. Täysin alasti.

Fred – Ei kai?

Aleksi – Ja ennen kaikkea täysin kuolleena.

Fred – Todellako?

Aleksi – Et näytä kovin yllättyneeltä.

Fred – En tiedä... Ehkä hän sai sydänkohtauksen. Niin voi käydä. Jos sydän on heikko, sauna ei ole paras mahdollinen paikka.

Aleksi – Niin kai... Varsinkin kun hän näytti olleen siellä koko yön.

Fred – Omituinen ajatus.

Aleksi – Kasvot olivat aivan punaiset ja hän makasi hikilammikossa.

Fred – Kamalaa! Saunan ovessahan lukee selvästi, ettei siellä saa olla yli puolta tuntia.

Aleksi – Niin. En käsitä, miksi hän jäi sinne niin pitkäksi aikaa.

Fred – Kuka tietää...

Aleksi – Varsinkin kun ovi oli ulkopuolelta teljetty metallitangolla.

Fred – Eikä!

Aleksi – Mitä sinä teit, Fredrika?

Fred – Sen, mikä sinun olisi pitänyt tehdä jo kauan sitten, jos sinulla olisi munaa.

Aleksi – Mutta miksi?

Fred – Hänestä ei olisi koskaan päästy eroon. Hän olisi kiristänyt meitä loppuelämämme. Vaikka juuri selvisi, ettei hän edes ole sen romaanin kirjoittaja.

Aleksi – Ei ole? Kuka sitten?

Fred – Ilmeisesti toinen nainen. Sasha tapasi hänet vankilassa.

Aleksi – Minähän tiesin aina, ettei tuossa naisessa ollut kirjailijan tyyliä. Mutta miksi sinä sitten tapoit hänet, jos hän ei ole kirjoittaja?

Fred – Pelkäsin, että jättäisit minut ja lähtisit hänen mukaansa.

Aleksi – Mitä ihmettä sinä kuvittelet? Minä ja tuo...

Fred – Vitsailen. Mutta vaikka hän ei ole kirjoittaja, hän tietää kaiken. Hän olisi voinut kiristää meitä aivan samalla tavalla.

Aleksi – Tämä on painajainen... Menen poliisille ja tunnustan kaiken.

Fred – Pelkkiä sanoja, kuten aina. Poseeraat odottaen, että minä kerron mitä tehdään.

Aleksi – No mitä me sitten teemme?

Fred – Voisimme yrittää lavastaa sen onnettomuudeksi, mutta se on riski.

Aleksi – Jos meiltä kysytään, mikä suhteemme tähän naiseen oli ja mitä hän teki meidän saunassamme...

Fred – Parempi hävittää ruumis.

Aleksi – Hyvä on... Jos se on sinusta paras ratkaisu. Entä sitten?

Fred – Sitten? Ei mitään. Jatkamme normaalia elämää.

Aleksi – Normaalial elämää?

Fred – Riittää puhe. Juon kahvin loppuun ja mennään. Meillä on töitä.

Aleksi – Silti... Sen täytyi olla hirveä kuolema.

Fred – Itse hän sitä kerjäsi.

Aleksi – Ja ennen sitä menit hänen kanssaan alasti saunaan.

Fred – Minun piti saada hänet luottamaan minuun.

Aleksi – Eli tiedät nyt, onko hän mies vai nainen.

Fred – Tiedän.

Aleksi – No?

Fred – Mitä väliä sillä enää on? Ruumiit ovat unisex.

Aleksi – Säilyykö kuollut nainen naisellisena?

Fred – Hauska. Onko tuo sinun?

Aleksi – Ei. Se on erään ranskalaisen laulajan kappaleesta.

Fred – Saat pian vastauksen. Mennään.

Pimeä.

Kohtaus 14

Fredrika ja Aleksi tulevat sisään kantaen Sashan velttoa ruumista. Aleksi pitää jaloista, Fredrika hartioista. He pudottavat ruumiin kovakouraisesti sohvalle.

Aleksi – En olisi uskonut häntä noin painavaksi... vaikka hän menetti saunassa jo paljon nestettä.

Fred – Tunnetko sanonnan “painaa kuin synti”?

Aleksi – Entä sitten?

Fred – Nyt tiedät, mistä se sanonta tulee.

Aleksi – Kunhan se ei ala painaa omaatuntoamme.

Fred – Toitko auton?

Aleksi – Se odottaa ulkona.

Fred – Hyvä.

Aleksi – Miten me hävitämme ruumiin?

Fred – Viedään hänet huvilallemme Hankoon. Paloitellaan ruumis, poltetaan jäännökset puu-uunissa ja sirotellaan tuhkat kalliolta mereen.

Aleksi – Sinä pelotat minua, Fredrika. Kuulostat siltä kuin olisit tehnyt tätä koko ikäsi.

Fred – Tee niin kuin sanon, niin kaikki järjestyy.

Aleksi – Olen aina luottanut sinuun sokeasti, mutta jostain syystä minulla on nyt paha aavistus.

Fred – Onko sinulla parempi idea?

Aleksi – Ei...

Fred – Sitten ei tuhлата aikaa.

Aleksi – No, saunayön jälkeen polttaminen käy ainakin helpommin. Hän on jo valmiiksi kuivunut melkoisesti.

Fred – Onko nyt todella oikea hetki sutkauksille?

Aleksi – Olet oikeassa. Meillä taitaa olla kiireellisempi asia.

Fred – Kääritään hänet mattoon.

Aleksi – Miksi?

Fred – En tiedä. Elokuville niin tehdään aina.

Aleksi – Selvä.

He alkavat kääriä Sashaa mattoon.

Fred – Tämä matto taitaa olla liian pieni.

Aleksi – Viedään hänet sitten ilman.

Fred – Tällä kertaa minä otan jaloista. Se on kevyempi pää.

Aleksi – Sopii.

He tarttuvat ruumiiseen ja poistuvat sen kanssa.

Pimeä.

Kohtaus 15

Aleksi ja Fredrika tulevat sisään tyytyväisen näköisinä.

Aleksi – Se pieni reissu Hankoon teki meille hyvää, eikö? Näytämme paljon paremmilta.

Fred – Niin... Kävelyä meren rannalla. Raikasta ilmaa. Siinä muistaa taas, miltä aidot asiat maistuvat.

Fred – Aina kun menen sinne, tuntuu kuin palaisin juurilleni.

Aleksi – Hankoon? Sukupuutasi kun katsoo, sukusi ei ole juuri Eiraa kauemmas muuttanut.

Fred – Juuret ovat siellä, missä tuntee olonsa kotoisaksi ja missä on varaa omistaa huvila.

Aleksi – Outoa. Minusta tuntuu, että tämä koettelemus lähensi meitä entisestään.

Fred – Minustakin.

Aleksi – Ja kun meillä ei enää ole mitään salattavaa, olen paljon rennompi. Etkö sinä?

Fred – Ei mitään salattavaa? Siis toisiltamme?

Aleksi – Tietenkin... Syödäänkö vanhempiesi luona edelleen tiistaina?

Fred – Kuten aina.

Aleksi – Hyvä. Mukava nähdä heitä.

Fred – Niin. Siitä on jo aikaa.

Aleksi – Kaksi viikkoa.

Fred – Niin juuri.

Aleksi (*ottaa sanomalehden*) – Katsotaanpa, miten maailma voi.

Aleksi avaa lehden ja alkaa selailla.

Fred – Kirjasyksy on alkanut.

Aleksi – Me emme ainakaan voita palkintoja. Meillä ei ole mitään julkaistavaa.

Fred – Vielä.

Fredrika ottaa esiin käsikirjoituksen ja alkaa lukea. He lukevat hetken kumpikin omassa nurkassaan. Sitten Aleksi huomaa käsikirjoituksen.

Aleksi – Taasko se kirottu käsikirjoitus?

Fred – Tämä on toinen.

Aleksi – Toinen?

Fred – Löysin sen vierashuoneesta lattialaudan alta.

Aleksi – Hän siis piilotti sen sinne... Ihmeellistä. Löysin jo hänen Raamattunsa junasta, ja nyt kuoltuaan hän jättää meille vielä Uuden testamenttinsakin.

Fred – Molemmat käsikirjoitukset ovat samalla käsialalla.

Aleksi – Eli ehkä hän sittenkin oli kirjoittaja?

Fred – Mahdollisesti.

Aleksi – Se nainen oli todella pirullinen.

Fred – Niin. Hyvä että pääsimme hänestä eroon.

Aleksi – Jos kertoisimme tämän jollekulle, kukaan ei uskoisi.

Fred – Siksi emme kerro.

Aleksi – Paitsi ehkä lukijoille. Tästähän saisi romaanin, eikö?

Fred – Se on jo kirjoitettu.

Aleksi – Mitä tarkoitat?

Fred – Tämä toinen romaani kertoo juuri tästä.

Aleksi – Minulla on todella huono tuuri. Kaikki hyvät ideat on jo käytetty. Mitä minulle jää plagioinnin lisäksi? (*Tauko.*) Onko käsikirjoitus hyvä?

Fred – Vielä parempi kuin ensimmäinen.

Aleksi – Agenttini painostaa minua jatkuvasti julkaisemaan jotain uutta.

Fred – Mikset allekirjoittaisi tätä? Se on täysin sinun tasoisesi.

Aleksi – Kun hän kerran on kuollut... Sanotaan vaikka, että olemme hänen oikeudenomistajansa.

Fred – Sinä osaat aina löytää oikean sanan, rakas. Siksi olet menestyskirjailija. Niin, meillä on oikeus. Me kuulumme niihin ihmisiin, joilla on oikeus kaikkeen. Eikä se ole ihan heti muuttumassa.

Aleksi – Miten hän mahtoi päätyä vankilaan?

Fred – Ajattele: kun hän tuli tänne, hänellä ei ollut yhtään todistetta. Käsikirjoitus oli minulla. Jos sinä et olisi tunnustanut kaikkea...

Aleksi – Tiedän. Annoin hänen saada minut ansaan. Ei olisi pitänyt. Mutta hän yllätti minut. Lupaam, että ensi kerralla...

Fred – Ensi kerralla?

Aleksi – Nykyään odotan koko ajan, että ovikello soi ja joku tuhansista lukijoistani tulee syyttämään minua siitä, että löysin hänen kirjansa junasta.

Fred – Kuten muuten oman kirjasi esipuheessa lukee.

Aleksi – Emme me voi tappaa kaikkia.

Fred – Ei jäisi ketään ostamaan kirjojasi.

Aleksi – Mikä uuden romaanini nimi on?

Fred – Plagiointi.

Aleksi – Se pitää ehkä vaihtaa ennen kuin annan käsikirjoituksen kustantajalle.

Fred – Rakas Mikael... Muuten, vahvistitko joulun Levin-matkasta?

Aleksi – Joo, kaikki sovittu. Signeeraustilaisuuskin on järjestetty.

Fred – Hyvä. Tunturi-ilma tekee vaihtelua. Hanko alkoi jo vähän kyllästyttää...

Puhelin soi.

Aleksi – Luuletko, että se on taas kiristäjä?

Fred – Kohta se selviää.

Aleksi – Suomessahan kiristäjä on sentään sama sana miehelle ja naiselle. Kätevää.

Fred – Vastaa nyt!

Hän vastaa.

Aleksi – Haloo? Niin... Kyllä, minä itse... Selvä... Hyvä... Olen tietenkin erittäin otettu. Kiitos kun ilmoititte... *(Hän sulkee puhelimen.)* Ministeriöstä. Minulle aiotaan myöntää Suomen Valkoisen Ruusun ritarikunnan komentajamerkki... koko tuotannostani.

Fred – Ai jaa?

Aleksi – Et edes näytä yllättyneeltä.

Fred – Voit kiittää isää. Hän mainitsi asiasta pääministerille.

Aleksi – Joudun taas kirjoittamaan puheen.

Fred – Maineella on hintansa.

Aleksi – No... kunhan kukaan ei pyydä minua kirjoittamaan kirjoja.

Musiikki alkaa hiljaa ja voimistuu hitaasti. Sasha palaa, istuutuu työpöydän ääreen ja alkaa korjata käsikirjoitusta.

Fred – Niinpä... Elämä on valhetta.

Aleksi – Rakastatko minua?

Fred – Mitä haluat minun vastaavan?

Aleksi – Kyllä?

Fred – Sitten rakastan. Entä sinä?

Aleksi – Kyllä... (*Tauko.*) Minäkin rakastan itseäni.

Fred – Hauska... Onko tuo sinun?

Aleksi – Ei. Se on eräältä ranskalaiselta kirjailijalta... Onneksi hän kuoli jo kauan sitten.

Fred – Olet oikeassa. Jatkossa kannattaa plagioida vain kirjailijoita, jotka ovat jo kuolleet... Silloin minun ei tarvitse tappaa heitä.

He hymyilevät toisilleen samalla kun Sasha jatkaa kirjoittamista.

Loppu

Kirjailija

Jean-Pierre Martinez syntyi vuonna 1955 Auvers-sur-Oisessa, Ranskassa. Hän sai ensimmäiset kokemuksensa esiintymislavalta rumpalina useissa rockyhteissä ennen kuin ryhtyi työskentelemään semiootikkona mainosalalla. Myöhemmin hän työskenteli televisiokäsikirjoittajana ja palasi lopulta teatterin pariin näytelmäkirjailijana.

Hän on kirjoittanut noin sata televisiokäsikirjoitusta ja yli 120 näytelmää. Osa hänen teoksistaan, kuten *Perjantai 13.* ja *Strip Poker*, on jo vakiinnuttanut asemansa nykyteatterin ohjelmistossa.

Nykyään Jean-Pierre Martinez kuuluu Ranskan ja ranskankielisten maiden esitetyimpiin nykyajan näytelmäkirjailijoihin. Monet hänen näytelmistään on käännetty useille kielille, muun muassa englanniksi ja espanjaksi, ja niitä esitetään säännöllisesti Yhdysvalloissa, Latinalaisessa Amerikassa sekä lukuisissa muissa maissa.

Jean-Pierre Martinezia edustaa **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Helpottaakseen sekä ammatti- että harrastajateattereiden työskentelyä kirjailija on päättänyt tarjota näytelmiensä tekstit maksutta ladattaviksi. Jokainen julkinen esitys edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Sen luvaton jäljentäminen, muokkaaminen tai muu käyttö, myös osittain, voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin.

Jos haluat ottaa yhteyttä Jean-Pierre Martineziin tai pyytää lupaa jonkin hänen näytelmänsä esittämiseen, käytä jotakin seuraavista yhteydenottolomakkeista:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Jean-Pierre Martinezin näytelmät

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa maksutta hänen verkkosivustoiltaan:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

Tämä teksti on tekijänoikeuden suojaama. Luvaton käyttö voi johtaa oikeudellisiin seuraamuksiin ja vahingonkorvausvastuuseen.

Kaikki Jean-Pierre Martinezin näytelmät ja niiden käännökset ovat ladattavissa ilmaiseksi hänen verkkosivustoiltaan. Jokainen julkinen esitys, riippumatta siitä, onko kyseessä ammatti- vai harrastajateatteri, edellyttää kuitenkin tekijän ennakkolupaa.

Jean-Pierre Martinezin suomenkieliset näytelmät ovat ladattavissa ilmaiseksi:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinezin-naytelmat-suomeksi-ladattavaksi/>

<https://comediatheque.net/lataa-naytelmateksteja-ilmaiseksi/>

© La Comédiathèque
Syyskuu 2026

ISBN 978-2-38602-499-3

Tekstin lataus: maksuton